

ТИХОМИР ДИМИТРОВ
ПРИКАЗКА ЗА ХАНС, КОЙТО
ЗАДАВАЛ ПРЕКАЛЕНО
МНОГО ВЪПРОСИ

chitanka.info

Живял някога, преди много, много години, един мъж на име Ханс. Имал ферма и изкарвал прехраната си с честен труд. Не бил богат, но бил щастлив. Не му липсвало нищо, за да живее спокойно. Имал жена, която го обичала и двама добри синове.

Веднъж, когато се прибрал у дома след дълъг и уморителен ден на полето, той видял седнала на масата у тях възрастна жена, цялата облечена в черно. Помислил си, че може би е някоя просякиня, дошла да търси храна и тъй като домът му винаги бил отворен за бедните, вместо да се ядоса, зарадвал се и налял по чаша вино.

Но жената не била просякиня. Тя била Смъртта. Казала му, че посещава неговата къща, за да отведе един от членовете на семейството му. Щяла да се върне следващата вечер, точно в полунощ и да прибере този, когото Ханс изберял. После изчезнала.

Върнали се синовете на Ханс, дошла си и любящата му съпруга — уморени, но доволни от ползотворния ден, изпълнен с труд и любов към земята, която обработвали с гордост. Както всяка вечер седнали да вечерят заедно, но както никога дотогава, вместо да ги развеселява с вицове и смешни случки от младините си, през цялото време Ханс бил тъжен и умислен. Кого можел да избере? По-малкия си син? Никога. Обичал го повече от всичко на света! По-големия? Него също не. Не

можел дори да помисли за подобно решение. Родителите не бива да надживяват своите деца! Оставали само жена му и той самият. „Ако Смъртта се беше явила на жена ми, тя нямаше да избере мен“ — помислил си Ханс. И твърдо решил да пожертва себе си, щом нямало друго спасение.

Минала нощта, настъпил денят преди съдбоносната вечер. През цялото време Ханс не откъсвал очи от своето семейство. Искал да се полюбува за последно на всеки миг, който им оставал заедно. Още преди смрачаване Ханс тайничко написал завещанието си и го скрил в шкафа с бельото. Рано или късно щели да го намерят. Простил се с вятъра, с полето, с нивите, със слънцето и с птичите песни, които толкова много щели да му липсват.

Дошла нощта, дошло и времето всички да си лягат. Но Ханс не можел да заспи. Любил съпругата си както през медения им месец — като за последно. Тъкмо се отпуснал в нервна дрямка, когато настъпил уреченият час и в стаята му отново се появила Смъртта.

— Е, кого избра? — попитала черната гостенка. Съпругата на Ханс не можела да я чуе, нито да долови присъствието ѝ.

— Вземи мен — отвърнал Ханс твърдо и на висок глас.

— На кого говориш, скъпи? — пробудила се жена му и го прегърнала нежно през кръста.

— Няма нищо, мила — казал ѝ той. — Просто сънувах кошмар — целунал я по челото и издъхнал кротко в обятията ѝ.

Понеже Ханс бил водил само добър и благочестив живот, Смъртта повела Душата му директно към Рая. По пътя Душата на Ханс запитала Смъртта:

— Защо бе нужно това? С какво заслужих да ме лишиш от живота и от хората, които толкова много обичах?

— Сам избра себе си. Аз само изпълнявам нареждания. Малко хора имат твоя късмет да избират — отвърнала му хладно Смъртта.

Пристигнали в Рая, но Ханс дори не забелязал прекрасните градини, снежно-белите ангелчета и райските химни, които се носели във въздуха, ухаещ на рози. Вместо това, той пожелал да се срещне Върховния Създател на видимия и невидим свят. Искал да говори с Главния. Поискал аудиенция с Бог.

И Господ Бог, всеблаг, всевиждащ, премъдър и милостив, разбира се, не можел да откаже молбата на смирения християнин.

— Бях млад, Боже, смъртта почерни дома ми безмилостно като слана, която попарва нивята сутрин. Защо? — извикала душата на Ханс право в лицето на прастария и прамъдър Бог.

— Откакто Се помня тя не върши нищо друго, освен да носи нещастие и да прибира души — отвърнал му отегчено Господ. — Помисли си какво би станало, ако хората не умираха. Виждам упрек в очите ти, но не вини Мен. Просто ти е дошъл редът.

— Прекланям се пред твоята сила и мъдрост, Боже, но нали ти си Господарят на този свят? Защо не спреш злото и несправедливостта навред по земята? Едва ли не искаш да го направиш, тъй като знаеш, че Ти си безкрайно милостив и за Теб не е присъща подобна зла воля. Не е възможно, също така, да искаш да го направиш, но да не можеш, защото Ти си съвършен и за Теб няма нищо непосилно. Съвсем недопустимо е да не искаш и да не можеш едновременно. Та ти си Бог! В такъв случай, дали съществува изобщо? Коя е истината? Пропускам ли нещо?

Като чул тези думи, Господ Бог силно се разгневил:

— Как смееш да поставяш под съмнение Собственото Ми Съществуване?!

Разтресло се цялото небе от гръмовния Му глас и задухали мощни ветрове. В Рая за пръв път от незапомнени времена настъпила нощ.

Ханс бил запокитен на дъното на Ада за оскърбителните си думи. Посрещнал го лично Дяволът с усмивка на уста:

— Отдавна не бях имал толкова интересен гост като теб — рекъл му Той. — Ти току-що успя да вбесиш най-големия Добряк във Вселената. Повярвай ми, Той много рядко изпада в подобно настроение! Максимум веднъж на един милион години, но никога досега не се е случвало човек да го ядоса така.

— Е, Теб едва ли ще те накарам да вършиш добрини, но кажи ми, Принце на мрака, поне Ти можеш да отговориш на въпроса ми, защо Бог допуска злото на земята? Сигурно заради Теб? Ти си много силен и много зъл, но защо тогава Ти допускаш доброто на земята? Макар и не пряко, това е проява на добра воля от твоя страна, не мислиш ли? — запитал го Ханс.

Замислил се Дяволът над този въпрос. Плъзнал погледа си по широкия свят и видял милиони хора да живеят щастливо. Да, някои от

тях умирали, но други се раждали и накрая се помнело само доброто. Нито чумата, нито войните можели да променят това. Решил да помоли Господ за съвет как да отговори на въпроса на Ханс. Ала Създателят бил още сърдит. Затворен в недостъпните си покои, Той не искал да говори с никого. Рогатият не можел да обясни на Ханс, че просто така е устроен светът. Та нали двамата с Господ го били създали според собствените си разбирания!

Дяволът дълго време мълчал и накрая решил, че мястото на новодошлия не е в Ада — сред ужасните мъки на грешниците. Заточил го в Бездната — изгубена земя, която няма край и в която времето не течало. Там изпращали на заточение всички души, които задавали прекалено много въпроси. Те търсели Пътя в мъглата, но никога не го намирали. Единственото, което им оставало, било да скитат отчаяно и да се измъчват от собствените си въпроси. А тъй като в Бездната нямало време, не можем да кажем, че душите скитали вечно. Те просто изчезвали, мъглата ги поглъщала и толкоз.

Там се преселила и душата на Ханс. Но преди да направи първата крачка, Ханс помислил малко и решил, че не можеш да прекосиш Безкрая. Не можеш да извървиш Нищото. Затова той седнал удобно и въобще не помръднал от мястото си. Не седял дълго, тъй като в Бездната нямало време, но не се и загубил като другите души. Той поне знаел къде се намира: на мястото, от което е влязъл. В началото на Безкрайността и в края на Вечността. Оттам започвала Бездната. Наказанието му нямало никакъв смисъл.

И в следващия миг Ханс се надигнал с вик в леглото, вдишвайки от познатия мирис на родния дом.

— О, Боже! — изпищяла жена му. — Какво става с теб? Беше толкова блед и студен! За миг се уплаших, че си умрял!

— Нали ти казах да не се притесняваш — отвърнал ѝ Ханс. — Отново сънувах кошмар. Много глупав кошмар.

Обърнал се на една страна и заспал блажения сън на праведния човек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.